Ч. 213. Неділя 22 вересня (5 жовтня) 1902. Рік XII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улица Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє а зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї

на цілий рік	К	4·80
на пів року	„	2·40
на чверть року	„	1·20
місячно	„	—·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	К	10·80
на пів року	„	5·40
на чверть року	„	2·70
місячно	„	—·90

Поодиноке число 6 с

Вісти політичні.

(Мадяри про угоду. — До ситуациї. — З балканьского півострова.)

Угорска урядова часопись Magyar Nemzet обговорює справу угоди тими словами: Від'їзд угорских міністрів з Відня не значить, що ціла справа угоди вже остаточно полагоджена, бо часть спірних точок вимагає ще остаточного обговореня і порішеня. Однакож від'їзд угорских міністрів з Відня не значить також зірванє зносин, бо положенє представляє ся хвилево так: В справі угоди не висказано ще послідного слова. Свою статю кінчить згадана ґазета таким зворотом: Угода ще не полагоджена, однако є оправдана надія, що то, що не могло стати ся нині, при справедливій розвазі і увзглядненю обопільних інтересів, може наступити в найблизшім часі. — Pesti Naplo доносить, що в часі віденьских переговорів вніс був Сель просьбу о димисию, однако Цісар тої димисиї не приймив. З того слідує, що ріжниця поглядів між обома правительствами мусить бути ще дуже значна. — Нині виїздять до Пешту міністри: др. Кербер, Бем-Баверк, Каль і Джованеллі для дальших митових переговорів.

Один з віденьских дневникарів мав сими днями розмову з якимсь визначним послом партиї вірноконституцийної більшої посілости і ту розмову оповістив. Посол той задивлює ся на внутрішне положенє досить відрадно, а зміст его бесіди більше менше такий: Не можна заперечити — висказав ся той політик — що положенє ческої делеґациї в державній раді трудне. Ческий промисл находить ся в німецких руках; рільництво в ческих. Угодові предложеня увзглядняють лише промисл, а на рільництво накладають всї тягари. А рільництво в Чехах боре ся тепер з великими противностями. Легко зрозуміти супротив сего, що Чехи уважають угодові предложеня добрим моментом для переведеня своїх народних жадань. Чехи, за ціну сповненя кількох жадань, відложили би решту на пізнійше, однако на всякий случай треба би старати ся о порозуміне межи Чехами а Німцями. Приязни між обома народами не буде, але то не потрібне для усуненя заколоту у внутрішній полїтиці; коби була лише вирозуміліcть. Непрошені і невідвічальні дорадники — закінчив згаданий політик — пукають до дверий рішаючих осіб зі щораз новими плянами під пахою: завішенє конституциї, виборча реформа, октройованє реґуляміну нарад — все можливе вже предкладано і не одно може усунуло би на якийсь час трудности. Однако правдиве уздоровлене може прийти лише через порозуміне. Вірте мені, що не всї народовцї суть скрайні. По обох сторонах палати не хибує умірковaних елементів — нехай лише хто спробує злучити їх! — Оногди ставав пос. Праде перед виборцями і виголосив довшу бесіду про ситуацию. Молодочехи — казав — признали теперішну добу відповідною до своїх цілий і намагають ся до політичних заколотів. Однако Німці не призволять на ніякі концесиї і не допустять до уступок, доки не буде признана німецка мова державним язиком, доки не наступить адміністрацийний розділ Чехії, не буде заведений окремий status для німецких урядників і заведені народні куриї в соймі. Допевва тоді, коли Чехи згодять ся на ті услівя, буде можна говорити про концесиї для них. Др. Кербер находить ся тепер межи Сцилею а Харибдою, бо межи ческою а німецкою обструкциєю. Що-до австро-угорскої угоди висказав ся пос. Праде, що ся угода, яку др. Кербер предложить державній раді, нічим не ріжнить ся від тої, яку заключив був ґр. Бадені. Тепер повинно бути старанєм Німців, змагати до цілковитого розділу з Угорщиною.

Справа македоньска не перестає непокоїти і не сходить з ґазетних стовпів, бо вісти, які звідтам надходять, звучать чим раз гріз-

---

46)

ФОМА ҐОРДЕЄВ.

(З російского — Максима Горкого).

(Дальше.)

— Ех.... діти.... грижа серця ви... а не радість его — пожалував ся дзвінким голосом Яков Тарасович, і здаєть ся він богато вложив в ті слова, бо зараз по них просияв, ободрив ся, і живо промовив, обертаючи ся до дочки:

— Ану ти, розкисла від радости! Іди-но приладити нам чого.... чаю, чи що.... Погостимо чей блудного сина! Ти, старушку, може забув, якого маєш вітця?

Тарас Маякин оглядав вітця задумчивим поглядом своїх великих очий, і усьміхав ся, мовчаливий, одітий чорно, від чого сїде волосє на голові і в бороді его ще більше відбивало ся....

— Ну, сїдай! Говори, як жив, що робив?.... Куди дивиш ся? А! То мій похресник.... Гната Гордеєва син, Фома.... Гната памятаєш?

— Я всьо памятаю, — сказав Тарас.

— О? То добре.... коли не хвалиш ся.... А що, жонатий?

— Вдовець....

— Діти суть?

— Померли.... двоє було....

— Жа-аль.... Були би внуки.

— Я закурю? — спитав Тарас вітця.

— Кури!.... Он як, ти циґара куриш....

— А ви їх не любите?

— Я? Кури, мені всьо одно.... Я до того, що то якось по паньски.... циґара....

— А длячогож ставити себе низше панів? — сказав Тарас, усьміхаючи ся.

— А чи я низше себе ставлю?! — скрикнув старець. — Я просто так сказав... сьмішно мені.... Такий поважний старець, борода якось по заграничному, циґаро в зубах.... Хто такий? Мій синок, ха-ха-ха! — Старець торкнув Тараса в плече і відскочив від него, немов налякавшись, чи не завчасно він радує ся і чи так, як треба, поводити ся з тим напів сїдим чоловіком? І він питаючо і підозріно заглянув у великі, окружені жовтуватими пухлинами, очи сина.

Тарас усьміхнув ся в лице вітця привітною і теплою усьмішкою, і задумчиво сказав до него:

— Ось таким я вас памятаю.... веселим і живим.... Немов би ви за ті літа нічого не змінили ся....

Старець гордо випрямив ся, і ударивши себе кулаком в груди, сказав:

— Я.... ніколи не зміню ся!.... Тому, що над чоловіком, котрий собі ціну знає, житє не має власти! Чи так?

— Ого! Які ви горді....

— Удав ся в сина, здаєть ся! — з хитрим видом говорив старець. — У мене, брате, син сїмнайцять літ мовчав з гордости. ..

— То длятого, що отець не хотів его слухати.... — пригадав Тарас.

— Вже добре! Чи мало чого було.... Бог лиш знає, хто перед ким завинив.... Він, справедливий, скаже то тобі, пожди! А я змовчу.... Не пора нам з тобою о тім тепер розмавляти. Ти ось що скажи: чим ти займав ся за ті літа? Як ти дістав ся до фабрики соди? Як вибив ся в люди?

— Довга істория! — зітхнувши, сказав Тарас, і випустивши з уст величезний клуб диму, почав: не спішачись: — Коли мені вже можна було жити на волі, то вступив до контори управителя копалень золота Ремезових....

— Знаю.... дуже богаті люди! Три брати.... всїх знаю! Один потвора, другий дурак, а третий скупар.... Говори дальше!....

— Два літа вислужив у него.... а відтак оженив ся з его дочкою.... — хрипячим голосом оповідав Тарас.

— Управителя? Не глупо....

— Тарас задумав ся і замовчав. Старець поглянув на его сумне лице, і зрозумів сина.

— З женою, значить, добре жив.... — сказав він.

— Га, мож? Мертвому рай, а живий живе гадає....

— Не такий ти дуже старий.... Давно повдовів?

— Третий рік.

— Так.... А до фабрики соди як дістав ся?

— То фабрика тестя.

— Ага-а! Кілько береш?

— До пять тисяч....

— Мм.... не худий кусник! Н-так.... Ось тобі й каторжник! [1])

---

[1]) каторжник — засуджений за звичайний злочин на примусові роботи в Сибірі злочинець

нійше. І так в монастирскім вілєті т. є. в самім серци Македонії має панувати цілковита анархія. — Войско турецке піднесло бунт, бо турецкі офіцири не одержали вже від кількох місяців платні, а болгарскі повстанці бушують по цілім вілєті, не боячи ся опору властий. Між тим комітет македоньский візвав вже всіх до повстаня, а віцепрезидент сего комітету Карайович їздив навіть до Шипки з мемориялом, аби вручити єго вел. кн. Николаєви, хоч не зістав принятий. Також македоньскі Серби рухають ся і мають взяти участь в великім всенароднім вічу, яке на сю неділю скликують Серби до Білгороду. В маніфесті скликуючім се віче відкликують ся Серби до Европи.— Ті розрухи і акция македоньского комітету звернула вже увагу держав. До Монастира вертає на телєґрафічний наказ свого правительства консуль грецкий, а кромі того удає ся там також новоіменований представитель Росиї, консуль Щербін. В Росиї той рух, як звістно, стрітив ся з неприхильним осудом. „Новости“ заявляють, що Росия не попре змагань Болгариї до забору Македонії. В Македонії суть не лиш Болгаре, але і Серби, Чорногорці, Греки і Румуни, а тими Росия мусить також опікувати ся. Надії Болгариї і комітету македоньского, висказані президентом Зончевом, на велику Болгарию санстефаньского трактату, то мрії.

Новинки.

Львів дня 4 го жовтня 1902.

— **З нагоди імянин Є. В. Цїсаря** відбули ся нині у всїх львівских церквах торжественні богослуженя, в котрих взяли участь представителі властий, молодїж шкілна і богато вірних. В катедральнім лат. храмі явили ся на богослуженю між иншими Є. Е. п. Намістник ґр. Лев Пініньский, віцепрезидент суду др. Дилевский, віцепрезидент краєвої ради шкільної др. Плажек, начальник прокураториї скарбу др. Корн і богато инших представителїв властий державних і автономічних.

— **Кваліфікацийні іспити** на учителїв народних і виділових шкіл почнуть ся перед львівскою комісиєю дня 15 с. м

— **Обі руски бурси в Чернівцях** числять разом 85 учеників; перша з них (православна) має 60 питомцїв, а друга під зарядом академика Панька Крима 25 учеників II. ґімназиї.

— **Презента.** Буковиньский ц. к президент краєвий поставив в пропозицию гр. кат. епископскій консисториї в Станиславові на презенту опорожненої гр. кат. парохії „regiae collationis“ в Заставнї, о. Олександра Руденьского, сотрудника в Яґольници.

— **Будова нової церкви в Джуринї,** чортківского повіта, що розпочалась весною сего року, доведена під дах. Мулярскі роботи покінчено і тепер занятї теслї накриванєм будинку. Розходи означено на 40.000 кор Будовою ревно занимаєсь місцевий сотрудник о. Йосиф Вагнаньский, а проводить єї Русин-архитект Йосиф Геваницкий із Шманьковець.

— **Огні.** Дня 25 вересня с. р. о 9 годинї вечером вибух із незвістної причини огонь на обшарі двірскім в Глядках, котрий знищив 8 будинків господарских вартости 30.000 кор. і запаси збіжа, молотїльню та инші предмети господарскі вартости до 18.000 кор. Шкода в будинках була обезпечена до 28.000 кор., а в збіжу до 17.000 кор — Дня 28 вересня с. р. около 3 години по полудни займило ся на обшарі двірскім в Мельнові, повіта перемиского і згоріла часть будинків господарских разом зі значною частию збіжа та мертвого інвентаря. Загальна шкода виносить около 38.400 кор. Будинки, збіже і інвентар були обезпечені. Причина огню незвістна. — В Райтаровичах, повіта самбірского, погоріло дня 27-го вересня 21 господарів. Огонь знищив хати і будинки господарскі та наробив шкоди на 36.400 кор. Всї погорільцї разом були обезпечені на 21.850 кор. Огонь вибухнув із того, що Никола Рахальский, 6-лїтний син Василя і Гануськи Рахальских, котрий був сам один дома, розклав огонь під хатою свого батька.

— **Вискочив з поїзду.** Селянин Гаврило Мужик з двома другими їхав оногди поїздом, що ішов з Підволочиск до Львова. Всї три селяни мали висїсти в Куткорі, але спостерегли ся аж тодї, коли поїзд вже минув стацию, і тогди пустились до дверий ваґона та хотїли вискакувати. Двох з них пасажири задержали, а Мужик таки вискочив, але так якось щасливо, що нїчого єму не стало ся. На крик пасажирів задержано поїзд о кілька кільометрів дальше від місця, де то стало ся і дано знати до Куткоря, а там показало ся, що Мужик лиш легко на лици покалїчив ся.

— **Похорон Золї а Драйфус.** Як звістно, покійний Золя був тим, що увільнив Драйфуса, засудженого на неминучу смерть на Чортківскім острові, вислявши письмо до президента францускої републики, в котрім обжаловував воєнний суд, що засудив невинно Драйфуса, а увільнив від вини і кари дїйстного виновника, зрадника Естергазі го. Отже Драйфус хотїв тепер взяти участь в похоронї Золї, а з кругів националїстичних дались почути голоси, що коли би Драйфус явив ся на похоронї, то може прийти до великої демонстрациї. Панї Золя просила длятого вчера Альфреда Драйфуса, щоби він не брав участи в похоронї. На то сказав Драйфус, що уважає то своїм сьвятим обовязком вдячности бути на похоронї, а коли би не явив ся, то названо би єго трусом. Але панї Золя обставала при своїм і остаточно стануло на тім, що Драйфус не возьме участи в похоронї. Мимо того єсть обава демонстрациї і префект париского полїциї видав численні розпорядженя в справі удержаня порядку і спокою та сам обняв орґанізацию походу похоронного. Социялїстичні товариства хотять виступити зі своїми прапорами і відзнаками, але зачувати, що полїция хоче то заборонити.

Тарас поглянув на вітця твердим поглядом і сухо спитав єго:

— Ага, з чого би взяли, що я був в каторзї?

Старець поглянув на сина з зачудованєм, яке скоро змінило ся у него в радість:

— А.... як же? Не був? О, щоби вам! То як же було? А ти не гнївай ся! Чиж зрозумієш? Сказано, в Сибір! Ну, а там каторга....

— Що би раз на завсїгди покінчити з тим — поважно і твердо сказав Тарас, поклепуючи рукою по колїнї, — я скажу вам зараз тепер, як то всьо було. Я був засланий в Сибір на поселенє [2]) на шість лїт, і цїлий час засланя жив в Леньскім горішнім окрузї ... В Москві сидів в слїдчій вязници коло девятьох місяців.... Ось і всьо!

— Та-ак! Однако.... що то є? — змішано і радістно бурмотїв Яків Тарасович:

— А тут розпустили таку нїсенїтницю.

— А вжеж що нїсенїтниця! — каяв ся старець.

— І дуже менї раз допекли тим....

— О? А то як?

— Так.... Я розпочав своє дїло .. і остав ся без кредиту за ту ласку....

— Тьфу! — сплюнув озлоблено Яков Тарасович. — Ах чорт! Пождиж ти!

Цїлий час уважно слухаючи розмови Маякиних і уперто оглядаючи приїзжого, Фома сидів в своїм кутї і з зачудованєм моргав очима. Згадуючи відношенє Любови до брата, до якоїсь степени настроєний єї оповіданями о Тарасї, він надїяв ся побачити в лици єго щось незвичайне, не похоже на звичайних людий. Він думав, що Тарас і говорить якось инакше і одягає ся по свойому і взагалї не похожий на людий. А перед ним сидів поважний, повний чоловік, строго одїтий, з строгими очима, дуже похожий лицем на вітця і ріжнячий ся від него хиба циґаром і чорною борідкою Говорить коротко, поважно, о таких простих річах. Деж в нїм то особливе? Ось він став розповідати вітцеви о користях виробу соди.... В каторзї він не був; Любов неправду сказала! І Фомі стало приємно, коли він уявив собі, як буде говорити з Любою о єї братї. ..

Она нераз появляла ся в дверях в часї розмови вітця з братом. Єї лице сяло щастєм і очи з одушевленєм оглядали чорну стать Тараса, одїтого в такий дивний, грубий сурдут з кишенями на боках і з великими ґузиками. Она ходила на пальцях і заєдно витягала шию в напрямі до брата. Фома питаючо поглядав на неї, але она єго не замічала безнастанно перебігаючи попри двері з тарелями і фляшками в руках.

Лучилось так, що она заглянула в комнату як раз в ту хвилю, коли єї брат говорив вітцеви о каторзї. Она завмерла на місци, держачи тацу в простягнутих руках і вислухала всьо, що сказав брат о карі, яку перетерпів — вислухала і поволи пішла, не бачивши здивовано-насьмішливого погляду Фоми. Заглублений в свої погляди о Тарасї, трохи обиджений тим, що нїхто не звертає на него уваги і що Тарас, від часу, як при представленю подав єму руку, ще нї разу не поглянув на него — перестав Фома на хвильку слїдити за розмовою Маякиних і нагле почув, що єго ехопили за плече. Він здрігнув і зірвав ся на ноги, трохи не перевернувши хрестного вітця, що стояв против него з розворушеним лицем:

— Ось диви! То чоловік! Ось що таке Маякин! Єго варили в семи лугах, з него товщ давили.... а він живий! І богатий! Зрозумів? Без всякої помочи.... один вибив ся на своє місце і гордий! То значить Маякин! Маякин, значить, чоловік, котрий держить свою долю в своїх руках.. Зрозумів? Учи ся! Диви на него!... В сотни нема такого.... шукай в тисячи.... Що? Так і знай: Маякина з чоловіка нї в чорта нї в ангела не перекуєш....

Ошоломлений тим напрасним нападом Фома змішав ся і не знав, що сказати старцеви у відповідь на єго шумну похвалу. Він бачив, що Тарас, спокійно покурював своє циґаро, дивить ся на вітця і угли єго губ здрогують від усьмішки. Лице єго вдоволене і цїла стать якась паньско-горда. Він неначеб бавив ся радостию старця....

А Яків Тарасович торкав Фому пальцем в груди і говорив:

— Я єго, сина рідного, не знаю.... він душі своєї не відкривав передомною.... Може між нами така ріжниця виросла, що єї не лиш орел не перелетить, а й чорт не перелїзе.... Може єго кров так перекипіла, що нї запаху батьківского нема вже в нїй, але.... він Маякин! І я то відразу чую.... Чую і говорю: нинї отпущаєши раба Твоєго, Владико!...

Старець цїлий дрожав в пропасници свого ликованя і немов пританцювував, стоячи перед Фомою.

— Ну, успокійте ся, тату! — сказав Тарас, поволи вставши з крісла і підходячи до вітця. — Чого клопотати молодого чоловіка? Ходїм, сїдаймо....

Він ласкаво усьміхнув ся до Фоми і взявши вітця під руку, повів до стола.

— Я в кров вірю! — говорив Яков Тарасович. — В рідну кров.... в нїй цїла сила! Отець мій, памятаю, говорив менї: Яшка, ти правдива кров моя! Ось... Кров Маякиних густа, она переливає ся з вітця в сина і нїяка баба нїколи не розпустить єї.... А ми випємо шампаньского! Випємо? Ну й добре! Говори менї знов.... говори про себе.... як там в Сибіри?..

І знов, немов наляканий і отверезений якоюсь гадкою, старець впив ся в лице сина питаючими очима. А за кілька хвиль річеві, але короткі відповіди сина знов викликали в нїм голосну радість. Фома заєдно слухав і приглядав ся, сидячи смирно в своїм кутї.

— Золотий промисл, очевидно, інтерес дуже солїдний — говорив Тарас спокійно і з повагою — але то операция все-таки ризиковна і вимагає великого капіталу... Земля нї слова не говорить о тім, що має в собі. Дуже користно мати до дїла з Башкирами і Кирґізами... Торговля з ними, навіть як небудь ведена, дає величний процент. То вже цїлковито певне підприємство, але нудне, треба сказати. Оно не вимагає великого розуму, в нїм не

---

[2]) на поселенє висилають переступників полїтичних.

— **Нова дефравдация у Відни.** Старший офіциял почтовий на Верінґу, Фридрих Грох, спроневірив 54.000 К. Грох не явив ся вчера рано як звичайно в уряді почтовім на Верінґу мимо того, що вийшов рано о звичайній годині з дому. Коли вийшов з дому, жінка знайшла в постели лист, в котрім він написав до неї, що має мале „манко“ в касі і длятого покидає Відень. Жінка дала о тім знати настоятелеви Гроха, а той зарядив зараз сконтро каси, котре показало брак 54.000 К. Грох утік з Відня. За дефравдантом вислано гончі листи до всїх дирекций полїций і портових міст.

— **Самоубийство ізза самоїзду.** Фридрих Ріблер, 20-літний студент у Відни, здаєсь, один з тих, якиз нині много, о нічім більше не думав, нічим більше не займав ся як самоїздовим шпортом; его ідеалом був лиш самоїзд. Задля тої примхи свого сина матір его перенесла ся перед роком до Ґрацу і купила там подальше від міста хорошу віллю, гадаючи, що син тепер буде тут здалека від великоміского руху мати спокій та буде більше пильнувати книжки. Але нїчо не помогло, син о нічім не думав лиш мати свій власний самоїзд. Коли матір тому рішучо спротивила ся і не хотїла купити, шпортовий студент так взяв собі то до серця, що вистрілом з револьвера відобрав собі житє.

— **Убийника** Тулїя Муррі відставлено вже дня 2 с. м. рано скованого і під ескортою двох жандармів з вязниці Ровերето. Родина злочинця постарала ся о то, що его повезено у ваґоні першої кляси. Розуміє ся, що в тім самім пересїку поїхала і его ескорта Коли Муррі явив ся на двірци, було там повно людий, але ніхто его не пізнав; він був елеґантно убраний і ніс в руці подорожну торбу. Коли сів до ваґона, зараз вікна позаслонювано.

— **Тїште ся пияки та їдьте чим скорше до Америки.** Якомусь Американцеви удало ся винайти такий спосіб, що він може спіритус засушити і стерти его на порошок. Порошок той можна або таки відразу без нічого їсти, або розпустити у воді і зварити собі з него горівку. Перший спосіб єсть вигіднїйший, бо не вимагає богато заходу. Від тепер можна буде носити сушену горівку при собі в табакерці як табаку, а з того буде ще й та вигода, що не треба буде сидїти в коршмі; хто де схоче, там упє ся.

— **Пан Кон і пані Маєр.** В Берлинї єсть велика фірма конфекцийна: „Маєр і Герц“. Отже жінка пана Маєра, особа, котрій вже минуло 45 літ, втекла вчера з аґентом згаданої фірми, паном Коном, мужчиною літ 30. Залюблена „дібрана“ пара щезла без слїду. Поки-що ще не знати кілько взяла на дорогу.

— **Померли:** О. Петро Крайковский, радник консисторский і парох в Литвинові, львівскої архиеп., підгаєцкого деканату, упокоїв ся дня 1 с. м. в 65 році житя, а 42 р. сьвященьства.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 4 жовтня. З причини застою в угодових переговорах рада державна перед днем 21 жовтня певне не буде скликана.

Париж 4 жовтня. Похорон Золї відбуде ся завтра. В похороні крім представителїв властий возьмуть участь в великальскій масі робітники. Правительство поробило великі средства осторожности, аби не допустити до можливих розрухів.

Петербург 4 вересня. Російский міністер скарбу Вітте їде з Манджурії, де тепер перебуває до Пекіну, а відтак до Кореї.

Константинополь 4 жовтня. Вел. князь Николай взяв вчера участь в селамлику. Відтак відбула ся в честь вел. князя дефіляда войска і принятє у султана. Дефіляда випала дуже добре.

Берлин 4 вересня. Post доносить, що дня 8 лютого прибуде цісар Вільгельм II до Анґлії, аби відвідати короля Едварда.

— **„Краєвий Союз кредитовий“** видав для руских товариств кредитових потрібні друки і продає їх по отсих цїнах:

1. Книга довжників . . . аркуш по 10 сот.
2. Замкненя місячні 2 штуки . . „ 5 „
3. Інвентар довжників . аркуш „ 5 „
4. „ вкладників . „ „ 5 „
5. „ уділів . . . . „ „ 5 „
6. Книга головна . . . „ „ 10 „
7. „ лиіквідацийна . „ „ 10 „
8. „ вкладок щадничих „ „ 10 „
9. „ уділів членьских „ „ 10 „
10. Реєстр членів . . . . . „ „ 10 „
11. Зголошеня о позичку штука по 2 „
12. Виказ умореня позички „ „ 2 „
12. Асиґнати касові . . . . „ „ 1 „

Купувати і замовляти належить в „Краєвім Союзі кредитовім“ у Львові, Ринок ч. 1 I. поверх.

— **Движиму азбуку,** або прилад до образового представленя початкової науки читаня і писаня, видану через п. Гр. Блїя до ужитку в школах народних, набути можна в краєвій витвірчо-гандлевій Спілцї приборів шкільних у Львові, ул. Паньска ч. 21 по зниженій цїні 8 К за комплет.

має де розмахнути ся чоловік не звичайний, чоловік з ширшим поглядом.

Увійшла Любов і запросила всіх до їдальні. Коли Маякини пішли там, Фома незамітно торгнув Любов за рукав і она лишила ся з ним та скоро спитала:

— Ти чого?

— Нічого — усьміхаючись сказав Фома.— Хочу тебе спитати: тїшиш ся?

— Чи ще! — скрикнула Любов.

— А чого?

— То є, як чого?

— Так.... Чого?

— Ти дивний! — поглянувши на него з зачудованєм сказала Любов. — Чи не бачиш?

— Чого? — насьмішливо спитав Фома.

— Фу! Що з тобою? — глядячи неспокійно на него, сказала Люба.

— Ех ти! — із згірдним співчутєм голосно замітив Фома. — Чи від твого вітця, чи в нашім купецкім стані родить ся щонебудь добре? Жди від ріпи малини!.... А наговорила мені: Тарас такий, Тарас сякий.... Що в нім? Купець, як купець... І черево у него купецке... Хе-хе! — Він був вдоволений, бачучи, що дівчина, обурена его словами, кусає губи, і то червонїє то блїдне.

— Ти... ти... Фома... — задихуючи ся, почала она і нараз, тупнувши ногою, крикнула до него:

— Не сьмій говорити до мене!

На порозї комнати она обернула до него гнївне лице і півголосом з силою, кинула єму:

— У, ненавистний!...

Фома засьміяв ся. Єму не хотїло ся іти там за стіл, де сидить троє щасливих людий, розмавляючи живо з собою. Він чув їх веселі голоси, вдоволений сьміх, бренькіт посуди і зрозумів, що для него з его тягаром на серци, нема місця рядом з ними. І нигде нема місця. Коли би всї люди зненавиділи его, як ось тепер Любов, думав він, єму лїпше було би серед них. Тоді він знав би, як поводити ся з ними, найшов би, що їм сказати. А тепер не знати: чи они жалують его, чи сьміють ся з него за те, що він збив ся з дороги і не може ні до чого взяти ся? Постоявши сам серед комнати, Фома незамітно для себе рішив піти куди небудь з того дому, де люди радували ся, а він був злишним. Вийшовши на улицю, він почув в собі обиду на Маякиних: все-таки то були одинокі на сьвітї люди близькі єму. Перед ним з'явило ся лице хрестного вітця, на котрім дрожачі від зворушеня морщини, осьвічені радістним блеском его зелених очий, немов сияли фосфоричним сьвітлом.

„В темнотї і дупло сьвітить“ — злістно думав він. Відтак єму нагадало ся спокійне і поважне лице Тараса і разом з ним стать Люби, що з одушевленєм рвала ся до него. То викликало в нім завість і сум.

„Хто на мене так погляне? Нема такої душі“...

Він очутив ся від своїх душ в пристани над берегом, розбудженим гамором працї. Всюди несли і везли ріжні річи і товари; люди порушали ся скоро, горячково, наганяли коний, кричали одні на других, наповняли улицю товпою і оглушаючим криком поспішної роботи. Они товпили ся на вузкій полосї вимащеної каменем землї, з одної сторони забудованої високими домами, а з другої обрізаної стрімким спадом до ріки і їх кипуча діяльність робила на Фомі таке враженє, немов би всї они зібрали ся утїкати кудись від тої роботи в болотї, тіснотї і гаморі, зібрали ся утїкати і спішать ся як небудь покінчити недороблене, що не хоче пустити їх від себе. Їх вже ждали величезні пароходи, стоячи при березї і випускаючи з коминів клубу диму. Мутна вода ріки, тїсно заставленої суднами, жалібно і тихо плескала ся о берег, немов просила, аби дати і їй хвилинку спокою і віддиху...

(Дальше буде).

За редакцию відповідає Адам Креховецкий

„Дністер“ товариство взаїмного кредиту,

стоваришене зареєстроване з обмеженою порукою у Львові, ринок ч. 10, дім „Просьвіти“.

Вкладки щадничі принимає на 4%.

Позичок уділяє на 6½% на векслї і скрипти за інтабуляцпею або за порукою. Сплату позичок розкладає від 3 до 10 лїт. Позичку може дістати тілько обезпечений в „Дністрі“ від огню, если приступить в члени товариства кредитового „Дністер“ і викаже відповідну гіпотеку.

Уділ членьский виносить 50 кор., а вписове 2 К.

Вплачені уділи з кінцем 1901 року виносили 81.160 кор., стан позичок виносив 869.345 К, вкладок щадничих було 1063 на 900.193 К, членів було 2.006.

„Дністер“ уділяє що року з чистого зиску датки на рускі публичні цїли — на церкви, бурси, школи — і роздїлив вже 8.840 кор.

МІД десеровий сьвіжий

курацийний, з власної пасїки, 5 клґр. 6 К 60 с. franco. **Корінєвич, ем. учит. Іванчани.**

Аґенция дневників Ст. Соколовского

Львів, Пасаж Гавсмана ч. 9, — принимає пренумерату і оголошеня до всїх дневників краєвих і заграничних. В тій агенциї находить ся також головний склад і експедиция „Варшавского Тиждневника ілюстрованого“. До „Народної Часописи“ і „Газети Львівскої“ може принимати оголошеня виключно лиш та аґенция.

„Дністер“

товариство взаїмних обезпечень у Львові, ринок ч. 10 дім „Просьвіти“, одиноке руске товариство асекурацийне, **обезпечає будинки, інвентар живий і мертвий, збіже і пашу** на случай пожару. „Дністер“ припоручили Впр. Митрополит і Преосьв. Епископи Веч. Духовеньству і всїм вірним для обезпеченя **церквей, приходств, будинків громадских, шкільних і селяньских.**

„Дністер має 645 тисяч власних фондів.

Оплата премії єсть умиркована, а шкоди виплачують ся дуже скоро і совістно. Чистий зиск роздїлює „Дністер“ межи своїх членів яко звороти з премії. В роцї 1900 і 1901 виносить зворот по 8%. Члени „Дністра“ можуть затягати позички в Банку краєвім, в касах ощадности і в тов. кред. „Дністер“. Через „Дністер“ можна обезпечатись на жите — капітали на дожите, посмертні капітали, посаги, ренти і т. д. — а з провізиї від тих обезпечень відступає „Дністер“ часть на рускі публичні цїли. „Дністер“ дає радо селянам агенциї, де близко нема агенциї „Дністра“, а агенти „Дністра“ заробили вже близько 350.000 провізиї.

Дуже величавий
образ компатлий
представляючий
„ПРИЧАСТЄ“
мальований артистом Євзерским в природних красках.
Величина образа 55×65 цтм
Цїна образа **6 корон** разом з почтовою пересилкою.
Набути можна у
Антона Хойнацкого
Львів, ул. Руска ч. 3.

Інсерати

(„оповіщеня приватні“) до „Газети Львівскої“, „Народної Часописи“ і всїх инших часописий принимає виключно лиш ново отворена „Агенция дневників і оголошень“ в пасажу Гавсмана ч. 9. Агенция ся принимає також пренумерату на всї дневники краєві і заграничні.

„FOTOGRAFISCHE MITTHEILUNGEN“

Одинока богато ілюстрована часопись для аматорів фотографії, виходить два рази на місяць. Передплата чвертьрічно (6 зошитів) 3 марки 75 фенїг. Передплату можна пересилати в австрийских листових марках. Адреса: Verlagsbuchhandlung Gust. Schmidt Berlin W. 35 Lützowstrasse 27.

Інсерати

(„оповіщеня приватні“) до „Газети Львівскої“, „Народної Часописи“, і всїх инших часописий принимає виключно ново отворена „Агенция дневників і оголошень“ в пасажу Гавсмана ч. 9. Агенция ся принимає також пренумерату на всї дневники краєві і заграничні.

СТЕЛЛЯ

найновійший інструмент сальоновий швайцарский, самограй, ноти металеві без гачиків в ріжних величинах. Продає Соболевский годинникар у Львові, площа Марийска (готель французкий).

З друкарнї В. Ловиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).